

לרם עברון, מנחה מיוחדת-האירוח של הטלוויזיה זה הזמן, שהציג בראיון את שרה-פנים (המיטרה) - והדתה, ד"ר יוסף בורג בתוכניתו כספקליצן ספקי פושה. בראיון עם בורג הצליח עברון להציג את השר הרבתיקי כפוליטיקאי קטן ובלתי-אמין, אשר ניצל את הבמה בכיכר מלניישראל בתל-אביב כבמה להסתה ב- קנה-מידה לאומי.

המראיון השני של עברון, רוב ירמ"ה, איש הגליל המערבי, שהציג דיעות שונות על מילחמת-הגליל, למרות החלק הפעיל שנטל בה - הזכיר לצופים מעט משאיות הטוב המוסרי שבחברה הישרא-לית. מפליא מעט שקטע זה הוקלט לפני שידור התוכנית (בשידור חי) מסיבות צנוניות - דבר שעברון הקפיד לשוב ולהזכיר לצופים. גם ליגלוגו של המראיון השלישי, שחקן-הקולנוע והזמר האמריקאי

מנחה עברון לטובב את הבורג

ג'ורג' פוגל על השר בורג, הוסיף לצופים מעט ממימד הגימור שנעשה לשר בזה הזמן.

אין ספק כי בהתאם למדיניות הקיימת של עסקניה-המפלגות היושבים בוועד-המנ-הל, קצרים ימיו של זה הזמן, וקרוב היום שבו יאמר אחד מהם: "זה הזמן להוריד את זה הזמן."

צל"ג

מתגעגעים ל'צח'

למטוביה סער, מנהל הטלוויזיה ומחלקת-החדשות שלה, שהצליח בתקופה קצרה, של פחות מחצי שנה, להפוך את הטלוויזיה הישראלית ממוסד הנאבק על קיומו למוסד חסר אישיות, יכולת-היפקוד, הנהלה אופרטיבית - תוך שחשף את מיגבלותיו האינטלקטואליות, המנועות ממנו להתמרד על המוסד שהוא הושם בראשו.

אישליטתו של סער בלוחה-המישדרים, תהליך-העיקור של מחלקת-החדשות, החל-טותיו הלא-מיקצועיות, אי-אמינותו - תוך נסיגות חסרי-התקדים כמנהל, לרצות את השקפותיהם של נציגי השלטון - השפילו את הטלוויזיה הישראלית עד עפר ומעלי בים את עובדיה. כיום רוחח בין עובדי הטלוויזיה האימרה: "אנחנו מתגעגעים לימים שחצי ניהל את הטלוויזיה!" כוונתם לימי קדמו של סער, יצחק שמעוני, שלא הצטיין בדבר.

ג'וזף פושה (1759-1820), זיקית פוליתית ושרי-הפנים והמיטרה הצרפתי, החל דרכו בכמורה, עבר למחנה המהפכה הצרפתית, שירת אחריה את נפוליאון ומכר לבסוף את ארצו לגרמניה. פושה משמש טמל להתנאות המקיאוריום הפוליטי וה- ציניות.

הסקופ של ברנע

כתב ברנע (עם אשתו) בשוק הספר

אהרון ברנע, כתב קול ישראל לעניינים ערביים, הוא אביו ומולידו של הסקופ על התמסרותו של אסד סלן עבדאל-קאדר, המכונה צלאח תעמרי, לידי כוחות צה"ל בלבנון. תעמרי, שהיה מופקד על נושא הנוער והצעירים באש"ף, בעלה של דינה, אשתו לשעבר של חוסיין מלך ירדן, הביע אחרי הפצרות רבות נכונות להתראיין אצל ברנע. הראיון צוטט בהרחבה בעיתונות העברית והעולמית. גם הטלוויזיה הערבית הישראלית מצאה, ובצדק, נושא זה כראוי להתייחסות - ושדרה ראיון מיוחד של ברנע עם תעמרי.

רק כלי-תיקשורת אחד בישראל התעלם לחלוטין מנושא זה. הטלוויזיה הישראלית, בעברית, לא מצאה ראיון זה כמתאים לשידור, למרות שבידי תחנת הטלוויזיה בערבית היה סרט הראיון שהעניק תעמרי לברנע. הסיבה לאי-פירסום הראיון נעוצה בהחלטה של מנהל הטלוויזיה, טוביה סער, שהורה לא לשדרה. היריבות של סקופים בין הטלוויזיה והרדיו (בשנה האחרונה מביס הרדיו ללא הרף את הטלוויזיה, גם בפרשיות כמו "המצאת מרדור") - מנעה את שידור הראיון על מירקע הטלוויזיה עם תירגום וכיתוב בעברית.

מאחרי הקלעים

כתבו המדיני

יצאתו הכימעט-ידואית של השר ה-חתי, אלימלך רב, ככתב הטלוויזיה בארצות-הברית (המאומן גם לריכוז היהודי הגדול בעולם) פתח את המאבק לאיוש תפקידו ככתב מדיני.

התפקיד הובטח כבר לפני כמה חודשים לעורך השבוע - יומן אירועים, יורם רונן. אלא שהבטחה זו עלתה על שירטון הספק, כאשר מצד העובדים החל בלחץ למינוי של עורך מוקד, יעקוב אחי-מאיר, לתפקיד זה.

אין ספק כי התחרות רונן-אחימאיר על תפקיד זה הגיעה לקו הזינוק, ולא ברורים כלל כוונותיו של מנהל הטלוויזיה ומחלקת-החדשות, טוביה סער, באשר למועמד. מה עוד שערך מבט, יאיר שטרן, טוען כי אסור למלא משרת כתבים בטרם יוחלט מי יהיה המנהל הבא של מחלקת-החדשות.

שליחת בארצות-הברית

לפני כשלושה חודשים הביא כתב הטל-ווזיה בארצות-הברית דן רביב, בהשבעת - יומן אירועים ככתב על החוזה התקלאתי שהקימו יורדים מישראל כפורטרייקו. בי-משך תקופת-המה הוטרו אנשי מחלקת החדשות בשאלה: כיצד הגיע רביב מגייר יורק לפורטררייקו?

השבוע התפענחה התעלומה. רביב יצא לפורטררייקו למסע-הרצאות עבור הבונדס. הוא יקבל עבור הרצאותיו דמי-מרצה, בי-סכומים המקובלים בארצות-הברית, וכאשר גילה את סיפור החוזה, שרר צוות-צילום מקומי והכין את כתבתו.

בתגובה על עבודת-החוץ של רביב אמרה אריאלה רבדק, דוברת רשות-השידור: "מותר לאנשי רשות-השידור לבצע עבודת-חוץ, רביב ביקש רשות לעבודת-חוץ זו מהנהלת הרשות, וקיבל אותה!" כמה מ'עובדי מחלקת-החדשות רואים פגם בעבודה זו לבונדס, שהם אחד מנושאי-הסקור של כתב הטלוויזיה בארצות-הברית. שאל אחד מעובדי-הטלוויזיה: "אם מחר תגלה פרי שתי-שחיתות בקנה-מידה גדול בבונדס - כיצד יוכל רביב לסקרה?"

שדור חוזר

אחד הסימנים המובהקים לאי-תיפקודה של הנהלת-הטלוויזיה הנוכחית הוא המעמס של "שידורים חוזרים". שידורים אלה מעיי-דים על כך, שהנהלת הטלוויזיה חסרה חומר לשידור, ואינה מסוגלת להתמרד עם תפקידיה.

בשבוע-השידורים הקרוב (מיום הרביעי ועד יום שלישי - ראה לוח-המישדרים) משרדת הטלוויזיה ארבעה שידורים חוזרים של תוכניות: הפיל האפריקאי (28.7); החהרם מרוטנברג (29.7); יצחק קלפטר וידידים (29.7) ואור לגויים (1.8).

גועל נפש

מן הדברים הגלויים הידועים בטלוויזיה הישראלית הוא שוועדי העובדים המיקצועיים מהווים מכשלה לפיתוח ולקידומה של הטלוויזיה (בעיקר בנושאים של שימוש במערכות-צילום משוכללות). השבוע הגיעו העובדים הסכניים בטלוויזיה לדרגה גבוהה של ציניות.

צוות-הטלוויזיה היחיד שהביא כתבות מעולות משדה-הקרב בימיה הראשונים של מילחמת-הלבנון היה צוותם של הצלם משה אפרם והמקליט יוסף אלמקיים - העובדים כסטרינגרים (עובדי-חוץ). אלמקיים, נכה צה"ל (קטוע-רגל) החל את עבודתו כנהג-מונית של אלפרט, שהדריכו במשך שנים כיצד להפעיל את מערכת-ההקלטה. לפי עדויות של כתבים שפעלו במילחמת-הלבנון בגיורה שבה פעלו אלברט ואלמקיים, הקליט אלמקיים את מראות המילחמה תוך הסתכנות מעל ומעבר לגדרש ממנו - כאשר תוצאות הסתכנותו היו מעל לסטנדרט המקליטים האחרים והמיומנים של הטלוויזיה.

הצלחתו של הצוות אלפרט/אלמקיים עוררה את כעסם של מקליטי-הקול בטלוויזיה, שתבעו לזמן את אלמקיים לבחינה במחלקתם. אחרי הבחינה מצאו המקליטים כי אלמקיים אינו עומד בתנאים הסכניים שלהם, והחליטו לאסור עליו לעבור כסטרינגר עבור הטלוויזיה הישראלית. הקלטותיו על פגיעת טילי-הקטיושה בשארי-שוב, וקטעים לכתבת יומן של רון בן-ישי נספלו על-ידי המקליטים לשידור.

למרות שאלמקיים נמצא כבלתי מתאים ל"גורמות המיקצועיות" של הטלוויזיה הישראלית, נמצאו תוצאות הקלטותיו ראויים לשידור בתחנות-הטלוויזיה הורות שהצוות אלפרט/אלמקיים עובד עימן.

אין ספק שיש בשידור כמות כאלה של שידורים חוזרים משום הונאת משלמי אגרת הטלוויזיה. מאוד חבל שחברי הוועד המנהל של רשות-השידור, ונבחרו מליאת רשות-השידור - שמונו כדי להביע את דעת הקהל, אינם מבקרים את הנהלת הטלוויזיה בנושאים שכאלה - ומעדיפים לשמש כי קומיסארים פוליטיים של רשות-השידור הטלוויזיה.

חיים שכאלה?

כל מי שטען כי לרשות-השידור ולהג' הלת-הטלוויזיה אין מדיניות-שידורים - גילה השבוע את טעותו. אכן יש להנהלת הטלוויזיה מדיניות-שידורים, והיא אנטי-תרבותית ובנאלית.

ההוכחה טמונה בשני מישורי התוכנית חיים שכאלה עם מחברת-הפולקלור אמנון שמושי. תוכנית זו נועדה בצביעותה לרר-מם את מעמדו של שמושי, ולהראות לחברי הוועד-המנהל כי הטלוויזיה מתייחסת אל מה שמכונה "מורשת יהדות המזרח". אלא ששמושי מוצג כסופר, והתוכנית עימו נעשתה לפני תוכנית על יזהר (ס. יזהר) סמילנסקי או אישי-ספרות אחרים, שהם חשובים פי עשרה משמושי.

פסקול

אורלי במבטי

הקרנת שני סרטי-הקולנוע אליבי והגנב שבא לטעור, נדחתה בשבוע האחרון מעל מירקע הטלוויזיה, ביגלל הפרת ההסכם בין רשות-השידור והתאחדות בעלי בתי-הקול-נוע. האחריות למחדל זה של הזמנת הסר-טים ואי-בדיקת התאמתם להסכם היא מרים רוטשילד, מותיקות עובדות-הרשות (עוד מימי המנדט הבריטי) - המנהלת מה קרוב לתשע שנים את מחלקת הסרטים הקנויים בטלוויזיה. היא גם האח-ראית לרמה הירודה של אלה ●● כוכבת ההגשה אורלי יניב עומדת להצטרף בי-מים אלה לצוות מבט לחדשות, ולשמש כתשובה נשית לכוכבותו של המגיש הר-ראשי, חיים יבין ●● האשמות כלפי המישנה למנכ"ל רשות-השידור (לעניינים כספיים) שלמה עבאדי הוטחו מטעם ועד עובדי-ההנדסה בטלוויזיה. עובדי-ההנדסה מאשימים את עבאדי באווירה העכורה בין כתלי רשות-השידור והטל-ווזיה. את הודעתם הם מסיימים במילים: "שלמה עבאדי עובד אותנו! תן לטלוויזיה, על עובדיה ומנהליה, לתפקד ולתרום כמו בימים טרם הופעתו!" אחד מעובדי ההנדסה אף העיר: "מוסב שהטלוויזיה תחזיר את עבאדי למקום עבודתו הקודם."

תיצור פצצה - אין ספק שהחזרתו לשם שדומה לה לא היתה עוד ביחסייה-העבודה במדינה."